

Warszawa dnia 16 maja 2000 r.

Uwagi w sprawie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego (sygn K. 8/2000)

Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Samochodowego w dniu 13.03.2000 r. złożył wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją ustawy z dnia 22 grudnia 1999 r. o zmianie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 111, poz. 1279), zarzucając jej, iż ogranicza wolność działalności gospodarczej.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz.U. nr 15 z 1999 r., poz. 139) przewidywała w art. 67 ust. 1, że miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy, trącą moc – z zastrzeżeniem ust. 2 tegoż art. 67 – po upływie 5 lat od dnia jej wejścia w życie, tj. z dniem 1 stycznia 2000 r. Zaskarżona przez Wnioskodawcę ustawa nowelizacyjna z dnia 22 grudnia 1999 r. wydłużyła wspomniany okres 5 lat o dalsze dwa lata. To przedłużenie okresu obowiązywania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego Wnioskodawca zgłosił jako naruszające konstytucyjną zasadę wolności działalności gospodarczej.

Stanowisko Wnioskodawcy nie jest zasadne.

W szczególności należy zwrócić uwagę na fakt, że Konstytucja RP z 1997 r. poręczając wolność działalności gospodarczej przewiduje jednocześnie wprost (art.

22), iż ograniczenie tejże wolności jest dopuszczalne, pod warunkiem, że następuje w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Zakwestionowany akt ma należyłą formę i nie ulega wątpliwości, czego zresztą Wnioskodawca nie podnosi, że instytucja prawna miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego nie może sama w sobie być uznana za ustanowioną przez ustawodawcę nie jako wyraz ważnego interesu publicznego.

Czymś innym jest oczywiście, czy konkretny plan zagospodarowania przestrzennego nie budzi zastrzeżeń i czy nie powinien być zmieniony, do czego służą jednak odpowiednie procedury. Wnioskodawca - występując w interesie Przedsiębiorstwa PKS w Słupsku – podnosi właśnie, że stosowne władze Słupska nie podjęły inicjatywy zmiany planu na wniosek Przedsiębiorstwa PKS, bowiem – zdaniem tegoż Przedsiębiorstwa PKS – zajmują negatywne stanowisko wobec

zmiany funkcji terenu, „i to bez racjonalnych argumentów” co powoduje, że Przedsiębiorstwo PKS nie dostrzega szans na realizację swoich zamierzeń. Remedium stanowiąc ma brak ograniczeń w postaci utraty mocy dotychczasowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu, co Wnioskodawca zamierza osiągnąć w drodze generalnego uznania niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu. Wnioskodawca nie zauważa przy tym, że – zgodnie z ustawą z 1994 r. nawet w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, określenie przeznaczenia i ustalenie warunków zagospodarowania terenu wymaga wydania decyzji administracyjnej (por. art. 2 ust. 2 cyt. ustawy), nie oznacza więc swobody, polegającej na braku wszelkich ograniczeń, utożsamianych tu z wolnością działalności gospodarczej, na jaką liczyło Przedsiębiorstwo PKS.

Sam wniosek jest więc też merytorycznie bezprzedmiotowy.

Sporządził: Andrzej Szmyt